

[Vagn Bro.]

videre end den § 4, der nu er Tale om. De foreslog vel en anden Bestemmelse om Testamenter, hvor det nu hedder „den formelle Affattelse“ — den Gang hed det „enkle Testamenter“ —, men dertil føjede de den formelle Affattelse af Købekontrakter. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem skal være ganske overordentlig stilfærdig i den kommende Replik, naar han taler om, hvad det er for Heste, som er spændt for den Vogn, her er Tale om.

Maa jeg saa i Anledning af de 6—7 Spalter, som det ærede Medlem dog har faaet Tid til at producere i den alt for korte Tid, der var levnet, slaa fast, at det ærede Medlem er ganske enig med Flertallet i Princippet. Det er netop i Indledningen af Betænkningen slaaet fast, at han er ganske enig heri. Men saa følger han ganske vist til, at han paa mange Punkter maa forsvare den Ordning, som vi har i Øjeblikket — i Virkeligheden højst inkonsekvent og mærkværdigt af en Repræsentant for Konsekvensen, som det ærede Medlem jo meget ofte gør sig til.

Det ærede Medlem nævner alle disse fortræffelige Ting, der er knyttet til den nuværende Ordning, og herunder nævner han navnlig, at den nuværende Ordning bød Befolkningen Adgang til en meget bekvem Hjælp ved Ordningen af en lang Række Retsforhold. Jeg maa rigtignok sige, at det Forslag, vi staar overfor at vedtage, gennemfører det principielle Grundlag, nemlig at vi kommer bort fra Sammenroderiet paa Dommerkontoret mellem de private Fuldmægtiges private Virksomhed og den offentlige Sportulering, og indfører altsaa, at de private Forretninger bortfalder, men samtidig bevarer Befolkningens Adgang til at faa en Række af klare Retsforhold ordnet, vel at mærke saaledes, at Honoraret ikke gaar i de paagældende Embedsmænds Lommer, men derimod bliver sportuleret som andre Indkomster til Statskassen.

Jeg mener derfor, at det Forhold, som her skabes, er af den Beskaffenhed, at man burde kunne give det sin Tilslutning ogsaa ud fra de Argumenter, som er nævnt som det første i det paagældende Mindretals Betænkning.

Det andet Mindretal har Betæneligheder overfor nogle af disse Forretninger, men forlader i øvrigt det ærede Mindretal, de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. C. J. F. Sven, idet de meget vel erkender, at en Række Forretninger kan lægges ind under Dommerkontorerne.

Jeg tillader mig altsaa at slaa fast, at

det førstnævnte Mindretal er enig i Hovedprincippet, og det er i Virkeligheden det andet Mindretal, de ærede Medlemmer Hr. Elmquist og Hr. Hedelund, ogsaa. Hvorfor skal vi da ikke gennemføre dette nu, da det kan ske? Hvis det saa virkelig skulde vise sig, at der knytter sig for mange uheldige Egenskaber til Ordningen, ja, saa har vi jo ordnet Princippet, og saa vil det jo ikke blive meget besværligt at ændre i selve Affattelsen af § 4, naar det i Gerning vises, at der er knyttet uheldige Virkninger dertil.

Det forekommer mig, at denne Betænkning fra det ærede Medlem Hr. Pürschel rummer en Række Unøjagtigheder, og det maa være mig tilladt at gøre opmærksom paa enkelte af disse. Mindretallet, der foreslaar hele § 4 strøget, henviser til Professor Vinding Kruse. Men dennes Betæneligheder gælder jo ingeniunde hele Paragraffen. Hans Betæneligheder gælder kun den formelle Affattelse af Skøder, Panteattester og andre Dokumenter, og med Hensyn til Panteattester er han rede til subsidiært at tage dem med.

Saa siger Mindretallet videre, at man paalægger ved denne Ordning Dommerne et Arbejde, der i Karakter er rent privatøkonomisk. Jeg vil heroverfor sige: Nej, det bliver offentlige Forretninger, Indkomsterne sportuleres og gaar i Statskassen, og det privatøkonomiske Moment for Dommerfuldmægtigene er ganske borte. At Forretningerne har et vist privatøkonomisk Formaal, ja, heri adskiller de sig ikke fra mangfoldige Forretninger, som foregaar paa de offentlige Kontorer, ogsaa de offentlige Dommerkontorer.

Det, der er Tale om her, er klare juridiske Assistanceforretninger, hvor det netop gælder om at gøre dem klare, ikke dunkle, og her er der en Ordning, der er meget at foretrække for den nuværende. Der er allerede af de ærede foregaaende Talere blevet gjort opmærksom paa de faktiske Forhold i vort Naboland mod Syd. Jeg tillader mig at gøre opmærksom paa, at de Repræsentanter, der sidder her, og som har levet under den Ordning, nemlig de sønderjydske Repræsentanter, alle har sluttet sig til det foreliggende Forslag lige med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen.

Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa et Forhold, som det sikkert vil volde det ærede Medlem Hr. Pürschel Besvær at bestride, nemlig at under hele den Udvikling, vi har haft siden Retsplejeloven, er en Mængde Forretninger taget fra Dommerkontorerne. Jeg ønsker ikke paa nogen Maade at staa som Talsmand for, at